

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/1/2025
Identifikačné číslo spisu:	8621201515
Dátum vydania rozhodnutia:	29.10.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8621201515.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu E. H., narodeného XX. E. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Tyčom, Prešov, Budovateľská 50, proti žalovaným 1/ K. F. R., narodenému XX. C. XXXX, R., G. XXX/X, 2/ X. Š., narodenej X. S. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 3/ C. Š., narodenej XX. X. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 4/ V. P., narodenému XX. H. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 5/ H. C. K., narodenej XX. E. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 6/ P. L., narodenej XX. E. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 7/ H. J., narodenej X. G. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 8/ H. J., narodenej X. G. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 9/ A. K. R., narodenému XX. R. XXXX, R., J. XXX/XX, 10/ H. P., narodenému XX. H. XXXX, R., Ľ.. Š. XXX/X, 11/ Z. P., narodenej XX. C. XXXX, R., Ľ.. Š. XXX/X, 12/ H. O., narodenému XX. R. XXXX, R., H. XXXX/XX, 13/ R. O., narodenej XX. R. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 14/ Z. O., narodenému XX. E. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 15/ E. S., narodenému XX. E. XXXX, R., G. XXX/X, 16/ Z. R., narodenému X. H. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 17/ C. R., narodenej XX. E. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 18a/ H. P., narodenému XX. S. XXXX, E., X. F. XX, Č. K., 18b/ F. X., narodenej X. E. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 18c/ mal. O. H. X., narodenému XX. H. XXXX, zastúpenému zákonným zástupcom H. X.Á., narodeným XX. G. XXXX, R., Č.. X. XXX/XX, 19/ F. P., narodenej XX. C. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 20/ H. H., narodenému X. S. XXXX, R.A., R.. P. XXX/XX, 21/ B. D., narodenej XX. R. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 22/ H. R., narodenej XX. E. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 23/ J. F., narodenému XX. H. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 24/ C. F., narodenej X. R. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 25/ E. R., narodenému XX. E. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 26/ C. R., narodenej XX. E. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 27/ H. H., narodenému XX. E. XXXX, R., Ľ.. Š.K. XXX/X, 28/ H. H., narodenej X. C. XXXX, H., Z. XX, 29/ X. J., narodenej XX. E. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 30/ K. G., narodenému XX. O. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 31/ H. G., narodenej XX. C. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 32/ R. P., narodenému XX. S. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, 33/ C. P., narodenej XX. X. XXXX, R., R.. P. XXX/XX, všetkým zastúpeným žalovanou 22/, právne zastúpenou advokátom JUDr. Ing. Adriánom Cupákom, Svidník, Dr. Goldbergera 249/1, o zrušenie rozhodnutí schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. SK-6C/25/2021, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23. mája 2024 sp. zn. 16Co/2/2024, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaným 1/ až 33/ nepriznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom z 30. októbra 2023 č. k. SK-6C/25/2021-147 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutí schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov. Ďalej vyslovil, že žalovanej 22/ priznáva proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu a žalovaným 1/ až 21/ a 23/ až 33/ náhradu trov konania nepriznáva.

1.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa ako prehlasovaný vlastník bytovej jednotky domáhal zrušenia rozhodnutí prijatých na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov konanej 03. septembra 2021, a to v bodoch programu č. 6 a 8, ktorými nebol udelený súhlas s jeho odpojením od centrálneho kúrenia a zriadením vlastnej kotolne. Namietal formálne nedostatky schôdze a zápisnice, tvrdiac, že schôzdu nezvolala oprávnená osoba, zápisnica neobsahuje zákonom predpísané náležitosti a samotné hlasovanie malo byť v rozpore s neodkladným opatrením.

1.2. Mal za preukázané, že predsedníčka spoločenstva H. R. dňa 25. augusta 2021 riadne vyvesila oznam o konaní schôdze a že schôdza sa uskutočnila v súlade s programom potvrdeným prezenčnou listinou. Zápisnica obsahovala prijaté uznesenia, bola podpísaná v súlade s § 14a ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“) a jej zvolanie predsedníčkou spoločenstva zodpovedalo postupu podľa § 14a ods. 1 tohto zákona. K námietke porušenia neodkladného opatrenia uviedol, že podľa § 14b ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z. môžu vlastníci opätovne rozhodovať o veci, o ktorej už predtým rozhodli, a nové rozhodnutie nahrádza rozhodnutie predchádzajúce.

1.3. Z uvedených dôvodov považoval prvoinštančný súd zvolanie schôdze a prijatie uznesenia za zákonné. Formálne nedostatky, ktoré žalobca namietal, neboli podľa súdu spôsobilé ovplyvniť priebeh ani výsledok hlasovania. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu SR (sp. zn. 1Sžfk/35/2020, publikovaný pod R 103/2011), podľa ktorého sa rozhodnutie nezrušuje len z dôvodu odstránenia formálnych väd, ak tieto nemôžu privodiť vecne odlišný výsledok. Pokiaľ žalobca namietal, že rozhodnutie o neudelení súhlasu so zriadením vlastného vykurovania je diskriminačné, súd zdôraznil potrebu zachovať spravodlivú rovnováhu medzi právami prehlasovaného vlastníka a právami ostatných vlastníkov bytov. Žalobca nepreukázal, že napadnuté rozhodnutie predstavuje neprimeraný zásah do jeho vlastníckeho práva. Zo zápisnice zo schôdze vyplynulo, že proti jeho odpojeniu hlasovalo 17 z 18 prítomných vlastníkov, pričom žalobca hlasoval ako jediný „za“. Tvrdenie, že individuálne vykurovanie jeho bytu bolo schválené už v roku 2013, sa nepreukázalo; žalobca totiž realizoval nepovolenú stavbu komína bez stavebného povolenia a rozhodnutím mesta Svidník zo 7. apríla 2021 mu bolo nariadené jej odstránenie, pričom rozhodnutie o zastavení stavebného konania potvrdil aj Okresný úrad Prešov, odbor výstavby a bytovej politiky rozhodnutím zo 17. júla 2023. Súd prvej inštancie uzavrel, že napadnuté rozhodnutie schôdze vlastníkov bolo prijaté zákonným spôsobom, nepredstavuje neprimeraný zásah do vlastníckych práv žalobcu a zachováva spravodlivú rovnováhu medzi právami všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 23. mája 2024 sp. zn. 16Co/2/2024 rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej 22/ vo vzťahu k žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd s odkazom na relevantné právne normy uviedol, že podľa § 14a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. je oprávnený schôzdu zvoliť aj predseda spoločenstva, pričom žalobca netvrdil ani nepreukázal existenciu funkčnej rady, ktorá by túto kompetenciu vylučovala alebo podmieňovala. Na základe uvedeného konštatoval, že zvolanie schôdze predsedníčkou bolo zákonné. K tvrdeným vadám zápisnice z členskej schôdze konanej dňa 03. septembra 2021 odvolací súd uviedol, že výsledky hlasovania a prijaté rozhodnutia sú v zápisnici zachytené a prípadné formálne nedostatky nie sú dôvodom na vyslovenie jej neplatnosti.

2.1. K námietke o porušení neodkladného opatrenia odvolací súd uviedol, že toto smerovalo k zdržaniu sa výkonu práv z rozhodnutí prijatých dňa 10. mája 2019 a neustanovovalo zákaz ďalšieho hlasovania. Podľa § 14b ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z. nové rozhodnutie vlastníkov o tej istej veci nahrádza rozhodnutie predchádzajúce, a preto opätovné prerokovanie a hlasovanie dňa 03. septembra 2021 nebolo podľa odvolacieho súdu porušením uloženého zdržania sa výkonu práv. Naopak, ide o zákonom predvídaný prostriedok nápravy predchádzajúcich procesných nedostatkov. Z predmetnej zápisnice (body 6 a 7) zároveň vyplynulo, že dôvod opätovného hlasovania bol vlastníkom vysvetlený a prebehla diskusia, v ktorej vystúpil aj žalobca. Odvolací súd preto neakceptoval tvrdenie o nedostatočnej informovanosti vlastníkov.

2.2. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že predmetom tohto konania nie je preskúmanie zákonnosti rozhodnutí stavebných orgánov, ale posúdenie, či rozhodnutia vlastníkov bytov prijaté na schôdzi 03. septembra 2021 (body 6 a 8 programu) boli v súlade so zákonom č. 182/1993 Z. z. Žalobca sa teda nedomáha nahradenia vôle vlastníkov, ale iba zrušenia ich rozhodnutia, ak by bolo nezákonné. Poukázal na § 14b ods. 1 písm. m) zákona č. 182/1993 Z. z., podľa ktorého ide pri odpojení bytu od spoločných rozvodov o zásah do spoločných zariadení, o ktorom môžu vlastníci rozhodnúť len nadpolovičnou väčšinou všetkých hlasov. Takéto odpojenie má technické dôsledky na vykurovaciu sústavu a môže negatívne ovplyvniť ostatných vlastníkov. Odvolací súd preto uzavrel, že rozhodnutia schôdze vlastníkov boli prijaté v súlade so zákonom, nepredstavujú neprimeraný zásah do práv žalobcu a zachovávajú rovnováhu medzi právami všetkých spoluvlastníkov v zmysle § 139 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“). O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil poukazom na § 420 písm. f) CSP tvrdiac, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolaciemu súdu vyčítal, že rozhodol bez nariadenia pojednávania a bez opätovného dokazovania, hoci prvoinštančné rozhodnutie považoval dovolateľ za arbitrárne a nepreskúmateľné. Tým mu bolo znemožnené účinne uplatniť jeho procesné práva a dosiahnuť ochranu ako prehlasovanému vlastníkovi podľa § 14a ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z. Dovolateľ ďalej rozporoval nesprávny výklad § 14b ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z., keď odvolací súd považoval rozhodnutie vlastníkov z 03. septembra 2021 za nové rozhodnutie nahrádzajúce predchádzajúce rozhodnutia. Podľa jeho názoru rozhodnutie z 10. mája 2019 bolo rozsudkom súdu zrušené a nešlo o hlasovanie o tej istej otázke ako v roku 2013, keďže uznesenie zo 07. júna 2013 sa týkalo všeobecného súhlasu s individuálnym vykurovaním bytov. Konštatoval, že toto uznesenie zostalo platné a nikdy nebolo zrušené, pričom niektorí vlastníci na jeho základe už zriadili individuálne vykurovanie. Dovolateľ ďalej považoval rozhodnutie schôdze z 03. septembra 2021 za diskriminačné, keďže mu nebol udelený súhlas na odpojenie od centrálného vykurovania, hoci viacerí vlastníci takýto súhlas využili. Za neudelenie súhlasu pritom hlasovali aj vlastníci, ktorí už nie sú pripojení na spoločný zdroj tepla, a vlastníci nikdy neuviedli dôvody nesúhlasu. Zároveň namietal, že súd mu neumožnil preukázať existenciu funkčnej rady spoločenstva, čím mu odňal možnosť uplatniť dôkazy, a že predseda spoločenstva nemal oprávnenie zvolať schôdzu bez návrhu rady. Dovolateľ tiež uviedol, že závery odvolacieho súdu o technických dôsledkoch odpojenia bytu od centrálného kúrenia sú v rozpore s predchádzajúcim rozhodnutím Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2S/62/2014 z 24. septembra 2015, podľa ktorého individuálne vykurovanie bytu nepredstavuje zvýšenie nákladov pre ostatných vlastníkov. V závere poznamenal, že v dome už existujú byty s individuálnym kúrením a že nové právne predpisy (vyhláška č. 503/2022 Z. z.) zabezpečujú spravodlivé rozpočítanie nákladov aj pri individuálnom vykurovaní. Vzhľadom na uvedené dovolateľ navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie. Zároveň navrhol odložiť právoplatnosť napadnutého rozsudku.

4. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Podľa § 444 ods. 2 CSP ak nejde o rozhodnutie, ktoré ukladá povinnosť plniť, dovolací súd môže na návrh odložiť jeho právoplatnosť, ak sú tu dôvody

hodné osobitného zreteľa; ustanovenie § 230 tým nie je dotknuté.

5. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 2 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Uvedený procesný postup z ústavnoprávneho hľadiska považuje za udržateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolaťela vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaťel vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Žalobca vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal nenariadenie pojednávania odvolacím súdom, nedostatky v dokazovaní a nesprávne právne posúdenie veci.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

13. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď dovolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola

účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

14. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

15. Dovolateľ namieta, že odvolací súd rozhodol bez nariadenia pojednávania.

16. Dovolací súd k tomu v prvom rade uvádza, že ani Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ani judikatúra ESLP, netrvajú na tom, aby sa civilné konania na každej inštancii/stupni prejednávali verejne, t. j. na ústnych pojednávaniach. Ak súd prvej inštancie rozhodoval na pojednávaní, odvolací súd v zásade pojednávanie nariadiť nemusí.

16.1. Realizácia procesného oprávnenia strany sporu (účastníka konania) byť prítomnou na pojednávaní neprichádza do úvahy vtedy, keď súd v súlade so zákonom koná a rozhoduje bez nariadenia pojednávania. Vo všeobecnosti platí, že okrem taxatívne vymedzených prípadov odvolací súd môže rozhodnúť bez nariadenia pojednávania s tým, že ide o možnosť, nie povinnosť rozhodovať bez pojednávania a zásadne je len na rozhodnutí príslušného senátu odvolacieho súdu, či túto možnosť využije. Odvolací súd však vždy môže nariadiť pojednávanie, ak to považuje za potrebné, čo je na úvahe odvolacieho senátu.

16.2. Podľa § 385 ods. 1 CSP na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

16.3. Odvolací súd v posudzovanom prípade nezistil potrebu zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nezistil ani existenciu dôležitého verejného záujmu. Nešlo teda o žiaden z prípadov, v ktorých by bol povinný obligatórne nariadiť pojednávanie, a preto postupoval správne, keď pojednávanie nenariadil. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je dovolací súd toho názoru, že postup odvolacieho súdu bol zákonný. Odvolací súd, zohľadňujúc princíp procesnej ekonomie, v konaní postupoval v súlade s procesnými právnymi predpismi a žalobcovi neznemožnil uplatniť procesné práva priznané jemu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov. Sporové strany boli pritom riadne upovedomené o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu (§ 385 ods. 1 a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP). Neopodstatnená je preto námietka, že označeným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade v zmysle § 420 písm. f) CSP.

17. Dovolateľ ďalej namietal, že nebolo vykonané náležité dokazovanie. Dovolací súd k tomu uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či

konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čo by mohlo založiť vadu podľa § 420 písm. f) CSP. Zo spisu však takáto vada v posudzovanom prípade nevyplyva.

18. Dovolací súd pripomína, že podľa § 191 CSP dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany. Zároveň je potrebné uviesť, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov bez toho, aby z toho plynúce skutkové závery boli svojvoľné či ústavne neudržateľné, nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

19. Na margo námietky, že odvolací súd neprihliadol na dôkaz o existencii funkčnej rady spoločenstva, hoci táto skutočnosť mala podľa dovolateľa vyplývať už zo zápisnice zo schôdze dovolací súd poznamenáva, že odvolací súd sa s touto námietkou dostatočne vysporiadal; uviedol, že z obsahu spisu nevyplyva, že by v rozhodnom období pôsobila funkčná rada, ktorá by obmedzovala alebo podmieňovala oprávnenie predsedníčky spoločenstva zvoliť schôdzu podľa § 14a ods. 1 zákona č. 182/1993 Z. z. Zároveň odvolací súd správne poukázal, že žalobca túto skutočnosť v predchádzajúcich fázach konania nenamietal a ani nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by jej existenciu preukazovali.

19.1. V súlade so zásadou koncentrácie konania (§ 153 ods. 1 CSP) a s bremenom tvrdenia (§ 132 ods. 1 CSP) bolo povinnosťou žalobcu včas uplatniť všetky rozhodné skutkové tvrdenia a dôkazné návrhy už v konaní pred súdom prvej inštancie, prípadne v odvolaní. Zo spisového materiálu však nevyplyva, že by dovolateľ v týchto štádiách konania namietal existenciu funkčnej rady alebo predložil dôkazy na jej preukázanie, hoci mu v tom nič nebránilo. Nemožno preto úspešne namietat porušenie procesných práv, ak strana sporu svoje dôkazné bremeno v konaní včas neuplatní.

20. Napokon, dovolací súd konštatuje, že z obsahu rozhodnutí súdov nižších inštancií nevyplyva žiadny extrémny nesúlad medzi vykonanými dôkazmi a prijatými skutkovými závermi, ktorý by mohol viesť k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie veci a odvolací súd výsledky dokazovania preskúmal v medziach podaného odvolania. Podľa názoru vec prejednávajúceho senátu súdy nižších inštancií na základe vykonaných dôkazov ustálili ucelený, logicky súdržný a presvedčivý skutkový základ, ktorý umožňoval právne posúdenie veci bez vnútorných rozporov, svojvôle či zjavného omylu.

21. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd v okolnostiach preskúmanej veci nezistil žiadne ústavnoprávne deficity pri zisťovaní skutkového stavu veci. Súd prvej inštancie aj odvolací súd postupovali v súlade so základnými princípmi civilného sporového konania, najmä s prejednacou zásadou, zásadou voľného hodnotenia dôkazov (§ 191 CSP, čl. 15 CSP) a princípom všeobecnej spravodlivosti. Pri hodnotení dôkazov rešpektovali ústavno-procesné zásady, vrátane zákazu tzv. deformácie dôkazu, opomenutého dôkazu, zásady rovnosti zbraní a priamosti dokazovania. Napadnuté rozhodnutia obsahujú riadne a presvedčivé odôvodnenie, z ktorého je zrejmy logický postup myšlienkového procesu súdov pri hodnotení dôkazov. Prijaté skutkové závery nevykazujú znaky svojvôle, nelogických úsudkov ani zjavného omylu. Námietky dovolateľa v tomto smere preto dovolací súd považoval z hľadiska prípustnosti aj dôvodnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP za neopodstatnené.

22. Dovolateľ tiež namietal nesprávny výklad § 14b ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z., ako aj to, že rozhodnutie schôdze vlastníkov bytov zo dňa 3. septembra 2021 je diskriminačné. Tieto námietky však smerujú svojou podstatou proti právnomu posúdeniu veci, nie proti procesnému postupu súdov, a preto nie sú spôsobilé založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP možno posudzovať len procesné pochybenia súdov, ktorými sa strane znemožnila realizácia jej procesných práv v miere predstavujúcej porušenie práva na spravodlivý proces.

Samotné nesprávne právne posúdenie veci však takúto procesnú vadu nezakladá (porovnaj R 24/2017). Ako opakovane uviedol aj Ústavný súd Slovenskej republiky, nesúhlas účastníka s právnym názorom všeobecného súdu nemôže byť sám osebe dôvodom na záver o zjavnej neodôvodnenosti či arbitrárnosti rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

23. Z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu (porovnaj aj R 54/2012, 1Cdo/62/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 7Cdo/26/2010) vyplýva, že realizácia procesných oprávnení účastníka sa neznemožňuje tým, že súd vec právne posúdi odlišne od jeho predstáv. Skutočnosť, že dovolateľ zastáva iný právny názor než odvolací súd, sama osebe nezakladá a nedokazuje existenciu vady podľa § 420 písm. f) CSP.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP].

25. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

26. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

27. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.